

Емилиян Станев

Под снега

Сред полето се простираше дълъг и трънлив слог.

Всяка пролет в гъстите бодливи клони на неговите храсти видяха гнезда десетина птички и техните нежни песни веселяха полето. Буйните ниви скриваха слога от хищниците, а острите тръни убождаха всеки, който навлизаше в тях.

През есента, когато птичките бяха отгледали малките си, тоя слог продължаваше да закриля дивите животни и птици. Невидими и плахи, тук идваха яребиците, изплашени от сокола. Криеше се и един мустакак заек. Той имаше сериозна и същевременно глупава муцуна и както всички зайци, беше късоглед. Най-сетне тук живееше и таралежът – самотен и мълчалив, както винаги.

Една сутрин в края на есента, когато цялото поле беше вече изорано, Тарльо се прибра в слога и веднага се залови да копае. Той имаше мрачен вид, сякаш го бе сполетяла голяма беда.

– Какво ли го е прихванало? – питаха се яребиците. – Дали е подушил мишка, та иска да я изрови, или някой го гони?

– Никой не го гони – обади се заекът, който лежеше наблизко под един трън. – Исква да ни зачуди и да си даде важност.

– Аз ще го попитам – каза една млада яребица. Тя се отдели от дружките си, отиде при таралежа и учтиво го поздрави.

– Другарю Тарльо – изчурулика тя, – да не ви заплашва някаква опасност? Защо ви е тоя трап?

Таралежът продължаваше да рови с яките си крака. Той беше успял да се зарови в земята до половина.

– Другарю Тарльо – повтори яребицата, като помисли, че той не е чул думите й.

Настръхнал и кален, таралежът се измъкна навън, изгледа я сърдито и изгрухтя:

– Какво искаш?

– Да не би да ви заплашва опасност... Защо копаете?

– Питай другите! – извика таралежът. – Питай оня мъдрец, заека, който се хвали с дългите си крака. Той знае всичко. Пък най-сетне, ако си толкова недосетлива, помириши въздуха. Не усещаш ли, че ще заваля сляг?

– Аз нямам обоняние и не мога да помириша въздуха – каза смутено яребицата. – Освен това не знам какво е сляг.

– Остави ме тогава на мира! – изръмжа таралежът и продължи работата си.

Изплашена и оскърбена, младата яребица се върна при другите.

– Той казва, че идва сняг. Какво нещо е снегът? – обърна се тя към една едра яребица, която лежеше кротко.

– Нима ще завали? – разтревожи се старата яребица. – О, снегът е бял дъжд, много студен и много опасен за нас. Вие не го знаете, защото се излюпахте тая пролет. Дано той не завали толкова рано!

– Оставете тоя грубиян – обади се заекът. – Той винаги пророкува нещастия, защото характерът му е мрачен. Така е, разбира се, когато се родиш грозен и с отвратителни бодли!

Всички млъкнаха. Ноемврийският ден беше тъмен и студен. Над далечната планина бе паднала мъгла. От ниското небе ръмеше. Яребиците се събраха на купчинка да се топлят. Заекът дремеше под тръна. А таралехът беше потънал в дупката, издълбана в слога.

Привечер небето стана оловносиво. Долетяха първите снежинки, смесени с редки капки дъжд. Заекът отиде да пасе в нивите, но скоро се върна премръзнал и изкалян.

– Лошо време, брей! – оплака се той, като гладеше мустаците си и отърсваше кожухчето си от снега. – Ако знаех, че и тая година ще дойде работата дотам, щях да си изкопая и аз някоя дупка. Но здраве да е, това ще стане догодина!

Снегът се засили. Снежинките падаха от небето на гъсти роеве. Полето побеля. Само тръните останаха да се чернеят. Но ето че и по тях започна да се лепи сняг. Студен вятър замече полето. Земята замръзна. Над храстите се образува малка пряспа.

Изплашените яребици се гушеха в слога и тревожно се споглеждаха.

– Как ще намираме сега зърна? – питаха се те. – Земята стана твърда и не може да се рови. А в бялото поле нашите врагове лесно ще ни забележат. Горко ни!

– Не бойте се, деца! – ободряваше ги старата яребица. Тя беше преживяла две зими и не се страхуваше от снега.

– Снегът ще ни затрупа! Ние ще умрем под него – пищяха младите.

– Напротив, той ще ни стопли – успокояваше ги майка им. – Докато настъпи нощта, ще имаме топли жилища.

Пряспата над храстите растеше. Скоро тя се надвеси над яребиците като свод. Леденият вятър не можеше вече да проникне под тръните и птиците престанаха да треперят.

– Виждате ли колко топло стана сега? – каза старата яребица. – Но какво ли прави нашият приятел, заекът? Дългоухов, Дългоухов – извика тя, – добре ли сте?

– Много съм добре – обади се заекът. – Само че не мога да заспя. Лоши сънища сънувам. Все кучета ме гонят, все ловци ме стрелят. Неспокойна ми е природата и такъв съм си по рождение. Но как е Тарльо? Много ми се иска да знам как е той сега.

– Аз ще отида да го видя – отвърна яребицата и започна да се провира между заснежените тръни към мястото, дето се беше заровил таралежът.

След малко се чу нейният уплашен писък.

– Че той е умрял, горкичкият – пищеше тя, – как се е свил, как е вкочанясал нещастният!

Сърцето на заека се обърна. Колкото и да не обичаше таралежа, той се нажали. Разцепената му горна устна затрепера.

– Сигурна ли си? Може да не е умрял, може да е заспал дълбоко – извика той.

– Не, мъртъв е, мъртъв, не диша – обади се яребицата.

Младите яребици мълчаха от уплаха. После една по една отидоха при майка си да видят таралежа.

Заровен в пръстта и почти закрит от снега, таралежът едва се виждаше. Бодлите му се показваха между сухите листа и бучиците земя. Той приличаше на изкалян корен.

За да се увери, че е мъртъв, една яребица разрови край него и го клъвна. Пръстта се раздвижи, сухите листа зашумяха и Тарльо се измъкна навън. Изненаданите яребици се отдръпнаха настрана.

– Бездомници! Безделници! – разфуча се таралежът. – Как смеете да ме будите! Махайте се оттук... Да не ви виждам, да не сте посмели... такива, онакива!

– Ние помислихме, че сте умрял – оправдаваха се смутените яребици, – ние не знаехме...

– Ще ви науча аз вас! Не ви е срам! – грухтеше таралежът.

Дълго време яребиците го чуваха как сърдито ръмжи. След това той млъкна. Беше се заровил още по-дълбоко в своята дупка.

– Хи, хи, хи! – смееше се заекът и самодоволно сучеше мустаците си. – Ей, че грубиян! Нали ви казах, че не е умрял, а само заспал. Много ви трябва да го съжалявате.

Посрамените яребици скоро забравиха неприятната случка и се развеселиха. В тяхното бяло жилище беше топло и тихо. Снегът отдавна беше затрупал полето. Вилицата беснееше навън и дигаше големи облаци снежен прах. Сутринта фъртуната отмина. Светлината на деня проникна през снега.

Пръв се събуди заекът. Той се надигна, проби снега и погледна навън.

Млечнобялото поле беше зачервено от зарите на сутрешното слънце. Върховете на далечната планина се издигаха в синьото небе като грамадни преспи.

Една след друга яребиците се измъкнаха под тръните и хвъркнаха към шосето да си дирят храна. Само заекът остана в слога. Той щеше да го напусне през нощта под закрилата на тъмнината.

КРАЙ

© Емилиян Станев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9139>]